

LES NOSTRES LENGÜES

Valentzia, 12-V-1999

Henrike Knörr

La Acadèmia Basca té des de la seva fundació en 1918 dues Seccions, l'una de recerca i l'altra de foment o tutela. No cal dir-ho, la primera és molt més important, però la tutelar no ha estat ni és insignificant, com sha demostrat en les nombroses intervencions —declaracions públiques, peticions, cartes, etc.— fetes als darrers anys quan la nostra Institució ha considerat afectats els drets de la llengua. Recordem que Euskaltzaindia va parlar en 1978 contra el caràcter discriminatori del article tercer de la Constitució; en 1985 contra la subordinació del basc en el text del avantprojecte de la Llei del uscar de Navarra (que malahradament no es va canviar), o enreclamant l'oficialitat de la nostra llengua en el territori basc de França en 1993.

Aquesta explicació és necessària perquè cal témer l'efecte de *l'artilleria mediàtica*, que dirà que fem política o abandonem el marc propi de l'Acadèmia. No és veritat: la tasca de defensar la llengua ens correspon pel Decret reial de 1976 que va reconèixer oficialment Euskaltzaindia.

Totes tres llengües han recorregut un camí molt llarg cap a llur recuperació i dignitat. Hi ha encara, però, molts obstacles, desde l'àmbit oficial i també com resultat de la prolongada subordinació i repressió. Per a molts, les nostres llengües no són *serioses*. Són parlars que es transmeten en família i de les que sols amb gran generositat es pot dir que tenen una gramàtica. La consideració mateixa de molts dels nostres conciutadans és el fruit d'aquesta mentalitat molt arrelada: hi ha encara un munt de complexos, hi ha a tot arreu manca de confiança en la pròpia llengua, existeix una gran indiferència envers la correcció lingüística, correcció que es reserva per les llengües *serioses*.

Arran els nostres esforços, s'escolten coses com ara que no hi ha drets col·lectius. Això és curiós, perquè els mateixos que ho diuen consideren normal que, per exemple, la comunitat de veïns on viuen defensi els seus drets.

Tenim molta feina en el combat per la dignitat de les nostres llengües. El món moderne ens porta nous reptes i cal una resposta valenta i clara. No tenquem els ulls: a moltes cases, potser a la majoria, la ràdio i la televisió son les *persones* que més parlen. Cal dubtar de llur poder i de llur influència?

Endevant, doncs, en aquest camí, no gens fàcil, cap al ple desenvolupament de les nostres llengües, sempre en un ambient de pau i convivència respectuosa.

He vingut molt content a aquest acte de germanor. Ens uneixen les mateixes conviccions i les mateixes aspiracions en aquesta lluita pel present i futur de les nostres llengües, maldant per una situació sense entrebancs.

No demanem cap cosa que no ens correspongui. Les nostres llengües volen viure, i nosaltres en elles, units als altres pobles del món. Fidels a la memòria dels avantpassats, esperem un futur feliç per nosaltres i els nostres fills. I és l'hora de aplegar les forces i proclamar els drets.